

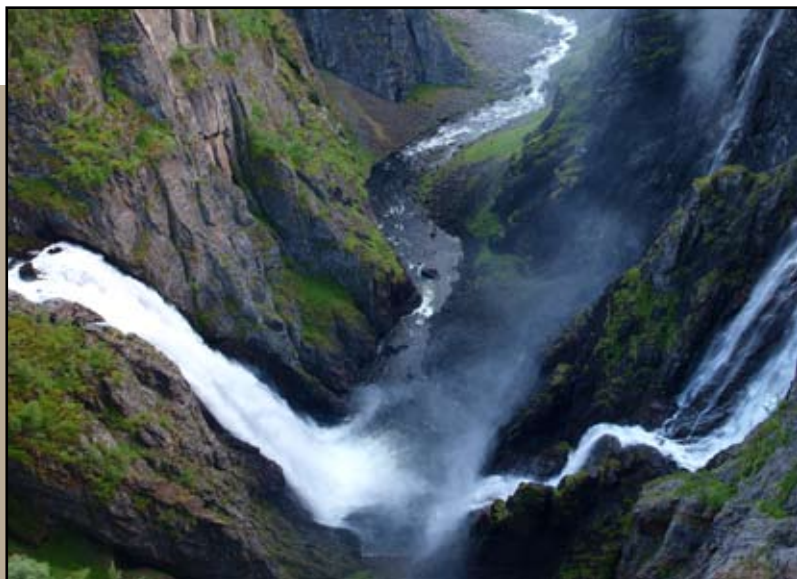
*I dag skal vi køre
ad den smalle RV
13 og senere ad
RV7 op til
Hardangervidda
for at ende på den
mest horrible del af
RV 51.*

DAG 5. Odda-Hardangervidda-Gol-Valdresflya *Hvilken skøn morgen at forlade Odda på! Vejret er perfekt, ikke en vind rører sig og smukke cumulus skyer driver stille hen over fjeld og fjord.*

Ruth overtager rattet som sædvanlig fra morgenstunden af. På filmen her:

<http://youtu.be/ijQpt38H7WE>

tror man at hun kører stærkt, men fra passagerens plads ser man hvor vildt det ser ud, når vejen er smal. Men hastigheden er kun på ca. 50 km/t. Den lastbil, der kommer os imøde gav mig et regulært chock. Men turen langs med fjorden er en skøn oplevelse, hvor vi gør stop et par gange for at nyde de smukke udsyn. Det er næsten synd, at RV 13 holder op, og vi skal skifte over til RV 7, som fører os op til Hardangervidda ad lange, seje stigninger. Man tror ikke, at man kan komme igennem den mur af et bjerg, der til sidst står foran os, så mens Berlingoen puster lidt ud, tager vi en kaffepause, nyder den stille atmosfære og får lidt information på en tavle om de "gedestier", som de vejfarende skulle bruge før i tiden for at komme op på Hardan-

Vøringsfossen er en stor attraktion på dagens rute.

Sneen ligger stadig højt ved vejen RV 7.

Denne mur skal passeres for at komme op på Hardangervidda.

Hardangervidda, når den er smukkeste.

gervidda, som er et stort plateau højt op over trægrænsen. Denne når vi da vi kommer ud af tunnelen, som også her går i flere under-

jordiske serpentiner for at munde ud lige ved Vøringsfossen. P-pladsen er desværre optaget, så jeg må desværre ty til et gammelt billede fra vort første besøg her. Det krævede dengang en længere vandretur. I dag må vi så nøjes med meget mindre og vi fortsætter så videre op over de store vidder, som virker øde, men har deres egen og lidt voldsomme indtryk. Som vi ser på filmen, er der stille - hvis det ikke var fordi der triller en campingvogn forbi. Det er nu synd, hvis man ikke giver sig tid til at holde stille og nyde naturen lidt udenfor bilens tynde vægge. Vi er selv på jagt efter det samme sted, hvor vi stoppede i 2005 og minsandten, sted-

sansen har ikke snydt og vi finder stedet, som er det eneste, hvor man kan komme op i sneen og kaste med et par snebolde og bygge en lille varde. Det er vist en en ting som er et "must" på alle steder hvor turister færdes. Som man ser på billedet, er Ruth også i færd med at bygge sådan et værk. Der står mange af dem overalt i naturen og jeg fatter ikke rigtig, at de kan

Der er gænser for hvor mange penge vi vil ofre for at se stavkirker. Norge har 29 af dem og vi har allerede passeret de 5, så vi kunne jo blive fattig, hvis vi møder ret mange flere.

Nogle udvendige detaljer fra stavkirken

blive stående vinteren over, hvad de øjensynlig gør. Det blæser jo godt med sne og storm i mange måneder, hvor sneen kan ligge højt. Det vidner også de mange snepinde om, der står langs vejen. De er flere meter høje og vidner jo om hvor høj snedriverne kan blive og som sneslyngen kan orientere sig efter.

Efter en times forløb må vi tage afsked med højderne og RV 7 falder jævnt nedad, indtil vi møder den tværgående vej 50. Vej RV 7 går nu til højre gennem dalen indtil vi kommer til Gol. Undervejs hertil ser vi et skilt, der viser vej til en stavkirke, så den anvisning følger vi. Ankommet til kirken kommer en sød pige os i møde fra et hus og siger, at hun skal opkræve 75 kr. pr. person for at bese kirken. Ingen rabat til "honnører", så vi takker pænt nej og tager et par udendørs billeder og begiver os ned til vej vejnr. 7 igen, hvor vi i Gol drejer ind på nr.51, som også er den vej, der skal føres op på Valdresflya. Der gør nogle stejle stigninger på højderne straks efter Gol og da vi endelig når op på plateauet begynder et sandt mareridt. Det er første gang, at vi stilles overfor de elendige veje, som det rige Norge har udstyret sig med. De 45 km til Fagernes var en voldsom oplevelse og jeg forstår ikke den voldsomme forandring i negativ retning, siden vi var her sidst. Så det tog næsten 3 timer at køre på denne strækning og vi ankommer til Fagernes på et tidspunkt, hvor vi nærmer os aften. Det går jævnt opad vej 51 til Beitostølen, hvor den smukke strækning op over Valdresflya skal begynde. Jotuntrolden hilser os velkommen midt inde i byen, så vi fortsætter deruda - tro nu ikke at Oppland fylke er bedre til at passe på sine veje! Igen støder vi på store frostbuler, som kun er repareret på mindre strækninger og humper os møjsommeligt frem til Maurvangen Camping Beseggen. Vi mangler kun Henning da vi skal til at begynde med det daglige infomøde, da der kommer et telefonopkald fra hvor han grådkvalt meddeler os, at hans combicamp ligger i vejgrøften og er knust. Det bliver et kort møde, Kurt påtager sig at køre mig til ulykkesstedet, som er 28 km tilbage ad vejen. De ujævne veje har simpelthen revet aksel og hjul af køretøjet. Vi bjærger alt hvad der kan lade sig gøre, resten efterlades i vejgrøften.

Vi regner med, at myndighederne har taget sig kærligt af dem. Det er selvsagt et chok for os alle; Henning installerer sig i en hytte for den første nat og vi vil så hjælpe ham i de næste dage. Hans humør får ham til at sige, at han vil rejse hjem, men den næste dags morgen får ham på andre tanker, støttet af deltagernes opfordringer.

Vi står lidt hulter til bulter
i måneskinnet
på Maurvangen Camping

Selv får jeg ikke meget ud af aftenen, men Marianne Bang (YB 1214) fortæller mig mange dage senere, at det smukke vejr gjorde aftenen til hendes smukkeste oplevelse. Jeg må nøjes med at beundre månen, da den rejser sig over bjergkammen og Henning er blevet puttet.

Dagens distance 319 km

DAG 6. Valdresflya - Olden Camping Gytri. Det gode vejr er desværre forduftet, det havde jeg en mistanke om allerede i aftes, da jeg så disse skyer af iskristaller om Galhøpiggen's top. Det slår så desværre til, allerede småregn fra starten af dagen, hvor vi kort efter forlader vej 51, da vi kommer ned til Ottadalen efter mange kilometers nedkørsel med 8% fald. Ruth fik rigtig klaret det godt med motorbremsen. Vi kører først til højre til den lille by Vågå for at klare et bankproblem, puha det tog 1½ time! Derefter tilbage samme vej og med fuld fart gennem Ottadalen mod vest. Det er i og for sig en flot tur langs med Ottaelven, der er så stor, at den har forskellige navne under sit løb ned mod E6. Men det regner! I Skjåksæter ser vi, at

den lille campingplads, der kun rummer ca. 10 enheder, findes endnu, vi besøgte den midt i 80'erne. Den var nu næsten tilgroet af birkekrat, andre seværdigheder må vi haste forbi og håber, vi når dem på vejen tilbage om nogle dage. Vi får moset os op til Strynefjeldet, et endnu højere plateau. Det regner stadig, så vi haster videre, vel vidende at der foran ligger en masse serpentiner på vej ned til byen Stryn. Vi slipper nu for gamle Strynefjeldsvegen, fordi det store bjerg er gennemboret af en (mørk) tunnel. Uha - den er vældig lang, husker jeg ret: 12 km. Så jeg forhaster mig ikke. Heldigvis er der en lille p-plads lige der hvor tunnellen holder op, så vi tager et lille stop for at orientere os i landskabet. Der var jo en del sving i tunnellen til at forvirre begreberne. Vi kigger stejlt ned og ser, at der trods alt er en masse stejle serpentiner under os. Det går nu nemt med at komme ned, så kommer endnu en tunnel, dog knap så lang og foran os ligger søen Oppstrynsvatnet - fuldstændig blikstille, men med store totter vat hængende over sig. Ikke særlig fotogent. ØVV. En elv snor sig som en slange på vej ned til Stryn og Innvikfjorden, som har forbindelse til Atlanterhavet. Vi er i fjordlandet Sogn & Fjordane. Vi snor os selv rundt omkring fjordens bund ad vej 60, som er betydelig smallere end vej 15, som vi jo lige har forladt. I byen Olden laver vi en lille pause, det blikstille og spejlblanke vand i fjorden betager os meget - vi må absolut have et par billeder i kassen. Vejen bliver smallere og smallere ud til Olden Camping

Gytri, men vi møder ingen modkørende trafik og kort efter kører vi ind på campingpladsen - tror vi, men det var nu naboen, der trykkede os et visitkort i hånden og sagde, at vi nok skulle fortsætte 140 m hen ad vejen for at komme til ret campingplads. Det gjorde vi så og slog os ned på et fortryllende sted med søde og imødekommende værter.

Dagens etape: 332 km inkl. banktur til Vågå, det var så faktisk hele vejen nord om det store fjeldmassiv Jotunheimen/Jostdalsbreen.

Se regnvejr-film fra Olden Camping Gytri her:

<http://youtu.be/bNFrq-f5jbk>